

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΑΝΑΘΥΜΙΑΣΕΙΣ

Ἐκ τοῦ νέου Ἐπους τοῦ γυμνασιάρχου ποιητοῦ κ. Ἀν-
τωνιάδου μεταγράφωμεν πρῶτον τὸν ἐξῆς ὀρισμὸν, ὃν θὰ ἀν-
τέγραψι ἀπὸ καμμίαν γραμματικὴν του :

αὐτὸς ῥευστὸν ἤλεκτρον, τρέχον εἰς τὸν σίδηρον ἐπάγει.
αὐτὸν ὁρᾷ, ζῶν δὲ δίδει κ' ἑμψυχον γραφὴν παράγει.

Ἴσως θὰ νομίζετε ὅτι τὸ ῥευστὸν εἶναι ἡ μελάνη καὶ ὁ σίδηρος τοῦ ποιητοῦ ἡ πέννα. Ὁχι εἶναι ὁρισμὸς τοῦ τηλεγράφου!

Ὅσον εἶναι δυνατός εἰς τοὺς ἐπιστημονικοὺς ὁρισμοὺς τοῦ, ἐπίσης εἶναι δυνατός καὶ εἰς τὴν σύνταξιν ὁ δάσκαλος ποιητής.

Ἀνασκολοπίσατε ὡς αἰώνιον συντακτικὸν μνημόσυον
τὴν ἐξῆς περίοδον.

α'Ο στρατὸς εὐθὺς προστάττει ὁ στρατὸς ὁ γυμνασμένος
αὖτις τὴν Κρήτην νὰ ἀπέλθῃ καὶ νὰ στείλῃ ἐπικουρίαν
α'Ο Σουλτάνου, (!) τῆς Αἰγύπτου μᾶλλον δύναται ταχεῖαν.

Γράψατε εἰς μενταλλίων τὸ ἐξῆς διςτιχόν, ἀποπνέον τό-
σην εὐαίσθησιαν ποιητικῆς καρδίας.
«Σήμερα θαρρῶ πῶς λέσια (πούα!) τὰ φαράγγια θὰ γεμίσουν
»Δεῖτε τοὺς ἀράδα πάνε σὰν νὰ θέλουν νὰ κολλήσουν.

Ὅπως τὰ αἰγυπτιακὰ ἀτρόπλοια φέρουν μυίας εἰς τὸν Πειραιᾶ προξενούσας· δεινὴν ἐπιδημικὴν ὀφθαλμίαν, οὕτως ἔλγει ἡμέραι τοῦ Παράσχου ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐγένυσαν παρασχίτιδα εἰς τὴν ἐκεῖ ποιητικίζουσαν νεολαίαν. Δὲν εὐχαριστήθη ἀπὸ τὰ ἐδῶ θύματα του, ἐζήτησε καὶ ἐκεῖ νὰ κάμῃ τὰ αὐτά.

Ποιητὴς ἀνεφάνη ἐκεῖ Ἀθθεντόπουλος, ὅστις εἰς ὅλην τὴν
ποιήσιν του ἀγωνίζεται νὰ ἔχη τὴν αἰθεντιάν τοῦ Παράσχου.
Ἀκούσατε πῶς ἀρχίζει τὴν πρὸς τὸν α' Ἑθνικὸν ποιητὴν
προσφώνησίν του :

α Καλῶς το παθητικὸν τῆς Ἀττικῆς ἀγρόνι.

Ὁ κ. Παράσχος φαίνεται θὰ τοῦ εἶπεν ὅτι εἰς τὸ Βασιλικὸν
Περιβόλι ἔχουμε καὶ ἐνεργητικὰ ἀηδόνια.

Καὶ πάλιν :

Ἀπαγγέλλετε ὅμως με προφορὰν Παράσχου :

«Καλῶς το τὸ περήφανο τοῦ Παρνασσοῦ ᾧ Ἀηδόνι
 «Μὰ πῶς νὰ τὸ φιλέψουμε *)» πὲ τόπο σκοτεινός;
 «Κι, ἂν ψάλλῃ γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς τραγοῦδι ποθεῖτε
 «Κυνηγούμενο ὁ βοριάς κ' ἔλνυγα τὸ πλακόνει.

Ἐπειτα τριπλῇ κανονιοστοιχείᾳ τελειῶν ἀναγγέλλει ὅτι παρελείφθη—εἴθε νὰ ᾔτο ὅλο τὸ ποίημα γεμάτο ἀπὸ κανόνια—ἡ δ' στροφή. Ὁ δὲ ᾔτο πολὺ ἀρσιμανία. Ὁ δὲ περιεῖχε βεβαίως *μιλιόνια καὶ κοτρόνια*.

²⁷ Ἐπειτα κάμνει τὸν Παράσχον καπετάνιο καὶ δεσπότη :

«Τὴν λειτουργίαν π' ἀρχίσῃς. Σὺ θὰ τὴν τελειώσῃς.
«Τοῦ ἔθνους τὴν μετάληψι. Ἐοὺ θὲ νὰ τὴν δώσῃς.

*) Δικαιολογία τοῦ Συλλόγου Ἑρμοῦ, εἰς τὴν αἵθετον τοῦ ὁποῖου ἔγινεν ἡ προσφώνησις τοῦ Παράσχου καὶ ἀντιφώνησις τοῦ Αἰθνετοπούλου (ὁμοιοκαταληξία: Νικολετοπούλου!) ὁ ἀκούσων τὸν ἄνθρωπον (τὸν Παράσχον) νηστικόν!!

*Ἐπειτα τὸν λέγει—τὸν Παράσχον— ἀγαπημένον φάντασμα, τὴν δὲ πνοήν του τῆς Μούσης ἀναστέναγμα. *Ἐπειτα τοῦ λέγει πῶς ἡ δόξα τῆς ἐλπίδος μας εἶν' ἀφιερωμένη σὲ Σένα, καὶ μετὰ τοῦ ὀρίζει: Παρέτῃνε καὶ πῆγαινε ὁ τοῦ Παρνασσοῦ (τοῦ Συλλόγου) τὰ μέρη. Καὶ τελειώνει μὲ τὸ :

«Κι' ὥραις καλαῖς περήφανο τοῦ Παρνασσοῦ τ' ἀηδόνι,
»Πολὺ πικρὰ ἡ αὖριο γιὰ μᾶς ἐξημερώνει.

Τίς οἶδε ἐὰν αὐτὸς ὁ Αὐθεντόπουλος ἐὰν δὲν διάβαζε τὸν Παρασχὸν τί ὁμορφα πράγματα θὰ ἔγραφε, ἀφοῦ γνωρίζῃ νὰ συνδυάσῃ τοὺς στίχους.

Τὸν συμβουλευόμεν α. νὰ κλείσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ
 μὲ τὸν γράψαντα τὸ ποίημα πρὸς τὸν Πατριάρχην, β'. νὰ
 κάμῃ μίαν τακτικὴν κούραν μὲ ποιητὰς τῆς πραγματικῆς
 σχολῆς γ'. νὰ μὴ γράψῃ τοῦλάχιστον ἐπὶ ἓνα χρόνον, δ'.
 νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ ποίησις δὲν εἶνε τρέλλα καὶ ἀκολουθῶς,
 ἂν τηρήσῃ καλῶς τὴν διαιτητικὴν μας αὐτὴν, ἃς ζητήσῃ
 νὰ πεισθῇ ἂν τὸν προδιδῇ ἢ ὄχι ἡ Μοῦσα του.

Διότι εἶναι γελοῖον νὰ ἔχωμεν ποιητὰς minotaurisés.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Δόκτωρα Ζαμπιρόγην

Μιλάνο

Ἀναστείλατε διαταγὴν ἀποστολῆς ὑπὸν ῥηθύνων. Οὐ-
δεμία ζήτησις. Ἀναδιδάσκεται ἐπὶ σκηνῆς νέον δῶμα Ἀν-
τωνιάδου Κυρά—Φροσύνη.

Κωνστ. Ὀλύμπιος.

Κωστ. Ὀλύμπιον

¹ Ἀθήνας.

Πάση θυσία ἐμποδίσαιτε παράστασιν Κυρά—Φροσύνης.
"Άλλως ἀγοράσατε δρᾶμα, τυπώσατε, καὶ πωλεῖτε ἕκαστον
στίχον ἀντὶ δελταρίου ὑπὸν τῆς θῆδ' ὡς μετ' ὄνομά μου.

Dr. Zampironi.

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗ ΕΠΙΘΕΤΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

ТА ПРОΣΩΠΑ

Ἀντώνιος Κωνσταντινίδης, δικηγόρος ἐν Ἀθήραις.

Ἑλένη, σύζυγος αὐτοῦ.

Ἀντώνιος Κωνσταντινίδης, δικηγόρος ἐν Ναυπλῳ.
Κώστας, ὑπηρέτης.

Ἡ Σκηρὴ ἐν Ἀθήναις.

[Ἡ Σπηνή παριστᾷ αἰθουσαν μικρὰν ὑποδοχῆς· πλουσίως διακοσμη-
μένην. Ἐδραὶ καὶ ἀνάκλιτρα τοῦ συνήθους κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα ἐν Εὐ-
ρώπῃ ῥυθμοί. Ἐν μέσῳ τράπεζα ἐλλειψοειδὴς κακαλλυμένη ὑπὸ χρυ-

σουφάντου περικαλύμματος, ἐφ' ἧς ἔγγειον ἀρχαῖόν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ μέγα πολυτελὲς Album. Πρὸς τὴν δεξιάν γωνίαν κλειδοκύμβαλον μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Πρὸς τὴν ἀριστεράν τράπεζαν μικρὰ φέρουσα γλάστραν μὲ σπάνιον τι φυτόν. Εἰκόνες διάφοροι ἐπὶ τῶν τοίχων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κυρίας σκηνῆς θύρα. Ἐπὶ τῶν παρασκηνίων παράθυρα μετὰ παραπετάσμάτων. Ἀνασυρομένης τῆς αὐλαίας ἡ ΕΛΕΝΗ καθήμενη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐκτελετὶ βαλισμὸν τινὰ προσκόπτουσαν συνεχῶς καὶ διακοπτομένην, φέρει δὲ ἐσθῆτα ἐπισκεψέως].

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΕΛΕΝΗ (μόνη). Πῶς τὸ ἐλησμόνησα αὐτὸ τὸ βάλς. Καὶ εἶνε τόσο ὥραϊον! (Ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκτελεῖ τὸν βαλισμὸν, μετ' ὀλίγον δὲ εἰσέρχεται ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του ὡς ντάμαν ὀγκώδη δικογραφίαν ἐντὸς κυανοῦ χαρτελλοῦ καὶ βαλίζει ἀκολουθῶν τὴν μουσικὴν. Φέρει μαῦρα ἐνδύματα ἐπισκέψεως καὶ τὸν ὑψηλὸν πῖλόν του ὡς μέλων νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ ΕΛΕΝΗ ἀκούσασα τὰ βήματα στρέφεται, τὸν βλέπει μειδιῶσα καὶ διακόπτει τὸν βαλισμὸν).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐξακολούθησε, Ἐλένη μου, ἐξακολούθησε. Θὰ ἴδῃς τὸν σύζυγόν σου χορεύοντά με τὴν ὥραιότεραν κυρίαν τῶν Ἀθηνῶν.

ΕΛΕΝΗ (ἰγερύμενη ἐν ταραχῇ). Τὴν ὥραιότεραν! Πάλιν αὐτὰ τὰ ἐπίθετα; Δὲν εἶπα ὅτι με σκανδαλίζουν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ξεχασμένος ποῦ εἶμαι, ἀλήθεια!

ΕΛΕΝΗ. Τώρα ὅμως ποῦ τὸ εἶπες εἴτε κατὰ λάθος, εἴτε ἐπιτήδες, θὰ μοῦ πῆς ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ ὥραιότερα τῶν Ἀθηνῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐλα πάλι! Τὸ πῆρες ἀπάνω σου ἀμέσως. Μὰ γιατί νὰ ζηλεύῃς τόσο! Κατὰ λάθος ἡ γλῶσσά μου ἐπῆρεν ἐκεῖ ἓνα ἐπίθετον, σὺ ἀμέσως ἐρωτήσεις ποιά εἶνε καὶ ποιά εἶνε. Καὶ ὕστερα θὰ μοῦ πῆς πῶς εἶσαι καὶ ἄρρωστη. Ἐλα παίξε κανένα βάλς γιὰ νὰ κάμω ὄρεξι γιὰτί σὲ ἄλλο θὰ ἀρχίσω ἢ δίκην.

ΕΛΕΝΗ. Δὲν θὰ παίξω ἂν δὲν μοῦ πῆς ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ ὥραιότερα τῶν Ἀθηνῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (κατ' ἰδίαν). Πῶς μ' ἀρέσει νὰ τὴν κάμνω νὰ ζηλεύῃ. (πρὸς τὴν Ἐλένην) Καὶ δὲν τὴν εἶδες τάχα πρὸ μικροῦ; Τὴν εἶχα εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

ΕΛΕΝΗ (ταραττομένη). Εἰς τὰς ἀγκάλας σου; Καὶ μετὰ τὸ λέγεις! Ἀχ τὸ κεφάλι μου!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί παιδί, Θεέ μου, αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Δὲν σοῦ εἶπα χίλιαι φορὰς νὰ μὴ ζηλεύῃς; γιὰτί ἐπὶ τέλους θὰ πάθῃς.

ΕΛΕΝΗ. Ἀφοῦ εἶσαι τόσο σκληρός! Παναγία μου, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες! Τὸ ξέρει ὅτι θὰ πάθω καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγει. Πές μου ποιά εἶναι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κάθησε νὰ παίξῃς καὶ θὰ τὴν ἴδῃς.

ΕΛΕΝΗ. Μήπως ἐσπούδασες τὴν μαντικὴν; (ἐξακολουθεῖ τὸν βαλισμὸν. Ὁ Ἀντώνιος κρατῶν τὴν δικογραφίαν ὡς ντάμαν χορεύει. Ἡ Ἐλένη τὸν βλέπει μειδιῶσα).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐ, δὲν εἶνε ἡ ὥραιότερα τῶν Ἀθηνῶν; Ὡ ἡ ὥραία μου δικογραφία! ἡ χαριτόβρυτος δικογραφία!

ΕΛΕΝΗ (γελῶσα). Καλὰ μοῦ τὴν κατάφερες πάλιν. Ἀλλὰ τέλος πάντων τὰ ἐπίθετα αὐτὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὰ ἀκούω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Οὔτε διὰ τὴν δικογραφίαν;

ΕΛΕΝΗ. Διὰ καμμίαν, διὰ κανέν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ἀλλ' αὐτὴ μᾶς τρέφει, μᾶς ζῇ, μᾶς κάμνει εὐτυχεῖς. Ἀς εἶνε. Τέλος πάντων δὲν ἠμπορῶ ἀκόμη νὰ σέ

πείσω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζηλεύῃς τὸν ἄνδρα σου. Γιὰ φαντάσου τί θὰ γείνη ἐδῶ μέσα ὅταν ἀρχίσω νὰ ζηλεύω κα' ἐγώ. Θὰ κάθεται σὺ στὴ μιὰ γωνιά, θὰ πιάσω ἐγὼ τὴν ἄλλη καὶ νιάου ἐοῦ ἀπὸ κεῖ, γὰρ ἐγὼ ἀπὸ δῶ καὶ θὰ εἴμεθα γιὰ ζωγράφισμα σὰν γάτος μετὰ τὸ σκύλο. Ἀς εἶνε. Δὲν θὰ ἔλθῃς τώρα εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον; Θὰ ὁμιλήσω περίφημα. Τὸ θέμα εἶνε θαυμάσιον, θὰ ὑπερασπισθῶ ἓνα πατροκτόνον. Σοῦ ἔχω ἐτοιμάσει ἓνα λόγον—θὰ με θαυμάσουν αἱ ὥραιότεραι κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν.

ΕΛΕΝΗ. Πάλιν; Μὰ, Ἀντώνη μου, ἐπιτήδες τὸ κάμνεις; Νὰ, ἄρχισε νὰ μοῦ πονῇ τὸ κεφάλι. Ὅταν ὁμιλῇς περὶ γυναικῶν νὰ μὴ μεταχειρίζεσαι τοιαῦτα ἐπίθετα. Σοῦ τὸ εἶπα χίλιαι φορὰς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Συγχώρησέ με. Λάθος. (κύπτει καὶ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι). Λοιπὸν ἀλλάζω τὴν φράσιν. Σοῦ ἐκούρτισα ἓνα λόγον ποῦ θὰ με χειροκροτήσουν τὰ ὥραιότερα χέρια τῶν...—Ὅχι!—Τὰ ὥραιότερα χέρια! ἕως ἐδῶ μόνον ἡ φράσις. Τὰ ὥραιότερα χέρια.

ΕΛΕΝΗ. Οὔτε ἔτσι. Δὲν με ἀρέσει ἀκόμα ἡ φράσις σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ χειρῶν, Κυρία μου. Μεταχειρίσθην τὴν ἑκφράσιν ἐπὶ ἀψύχου πάλιν.

ΕΛΕΝΗ. Δὲν θέλω τὰ τρυφερά αὐτὰ ἐπίθετα οὔτε ἐπὶ ἐμψύχων, οὔτε ἐπὶ ἀψύχων. Ἀλλὰ τοῦ κάκου. Δὲν θέλεις νὰ με ἀκούσῃς, ἄρα δὲν με ἀγαπᾷς. Ἀποδεικνύεται, βλέπεις, μαθηματικῶς. Νὰ, με ἔκαμες πάλιν νὰ ἀσθενήσω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Νὰ ἀσθενήσῃς; Ἐγὼ ἠθέλησα δι' αὐτοῦ νὰ σὲ θεραπεύσω μάλιστα.

ΕΛΕΝΗ. Μόνον ἡ μουσικὴ με θεραπεύει, ὅταν εἶμαι εἰς τοιαύτην κατάστασιν. (κατ' ἰδίαν) Ἀς τοῦ κάμω τὰς παρρηρήσεις τώρα ποῦ ἤρρα καιρὸν κατάλληλον.—Μόνον ἡ μουσικὴ με θεραπεύει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ἐπιστήμονα ἱατρὸν ἔχεις.—Βλέπεις δὲν μεταχειρίζομαι πλέον τρυφερόν ἐπίθετον καὶ ἐπὶ μουσικῆς ὅπου ἔπρεπε νὰ εὐρω τὸ τρυφερώτερον.

ΕΛΕΝΗ. Ἱατρὸν σπουδαιότατον. Τώρα θὰ με ἐπισκεφθῇ, κάθησαι κοντά μου νὰ ἴδῃς νὰ ἀκούσῃς τί ἔχω. Νὰ μάθῃς ἀπὸ τί ὑποφέρω (τὸν φέρει πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ καθνται). Ἀκουσε. Ἰδοὺ με ἐπισκέπτεται ὁ ἱατρός, ἡ μουσικὴ μου.

(Κρούει ὀλίγον τὸ κλειδοκύμβαλον. Ὁ Ἀντώνιος ἀποθέτει τὸν πῖλόν του καὶ τὴν δικογραφίαν).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί... ἰδέα! (γελᾷ) Ὀλίγον ἔλειψε νὰ εἰπῶ ὅτι ἡ ἰδέα τῆς εἶνε ὥραία.

ΕΛΕΝΗ (ἀποτεινομένη πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον). Ὑποφέρω πολὺ, ἱατρέ μου, αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Εἶμαι ζηλότυπος ἐξ αἰτίας τοῦ συζύγου μου, ὅστις καθ' ἐκάστην με δίδει ἀφορμὰς ὑπονοιῶν. (ὁ Ἀντώνιος ἀναπνῶν). Ἡσύχασε! Εἶνε τώρα τρεῖς ἐβδομάδες ποῦ καταβαίνει συχνὰ εἰς τὸν Πειραιᾶ. (ὁ Ἀντώνιος ἀναπνῶν πάλιν).—Ἡσύχασε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (κατ' ἰδίαν). Τί παρατήρησις! Καὶ μήπως ἐγὼ μόνος ἀπὸ τοὺς πανδρευμένους καταϊθαίνω 'ς τὸν Πειραιᾶ;

ΕΛΕΝΗ. Ἱατρέ μου, πρόσχε. Τὰ εἰς Πειραιᾶ ταξιδιὰ του συμπίπτουν μετὰ εἰς Ναύπλιον ἀναχωροῦντα ἀτμόπλοια. Τὰ ἀτμόπλοια αὐτὰ εἶνε τέσσερα καὶ καταβαίνει τέσσερα φορὰς τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸν Πειραιᾶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἰγερύμενος). Κύριε ἱατρέ ἔχει λάθος ἡ γυναῖκά μου. Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν μόνον μιὰ φορὰ κατεβήκα.

ΕΛΕΝΗ. Σιώπα, μὴ συγχύζῃς τὸν ἱατρὸν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ἄσχημο παιγνίδι! Ἐγὼ τώρα ἤθελα νὰ πῶ τί ὠραῖο παιγνίδι, ἀλλὰ δὲν μ' ἀφίνεις. Τὸ λέγω λοιπὸν κ' ἐγὼ ἄσχημο τὸ παιγνίδι σου. Παίζεις ὅπως θάπαιζαν τὰ παιδιά μας ἂν εἴχαμε.

ΕΛΕΝΗ. Δὲν παίζω διόλου, ἱατρε μου. Αὐτὰ τὰ ταξείδια μὲ ἀνησυχοῦν πολὺ. Ἡ εἰς Αἴγινα, ἡ εἰς Πόρον, ἡ εἰς Ὑδραν, ἡ εἰς Σπέτσας, ἡ εἰς Ναύπλιον ἔχει ἐρωμένην ὁ κύριος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ξεύρεις, βλέπω, ὅλην τὴν Γεωγραφίαν ἀπό-
ξω. Πῶς; Πῶς; Πῶς τὰ εἶπες; (ἐγειρόμενος) Διαμαρτύ-
ρομαι, κύριε ἱατρε. Εἶνε ἀληθές ὅτι συχνὰ καταβαίνω εἰς
Πειραιᾶ, ἀλλὰ διὰ μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν. Περιμένω μίαν
δικογραφίαν ἐκ Σπετσῶν διὰ τὸν Ἀρειὸν Πάγον. Πρόκει-
ται περὶ ἑκατομμυρίου. Ἐννοεῖς ἱατρε τί θὰ πῇ νὰ πρόκει-
ται περὶ ἑκατομμυρίου; θὰ πῇ ὅτι τὰς 100,000 τοῦλά-
χιστον θὰ φάγῃ ὁ δικηγόρος.

ΕΛΕΝΗ. Αὐτὰ εἶχα, ἱατρε μου, νὰ εἶπω. Καὶ τώρα ἀφοῦ
τὰ εἶπα εἶμαι ὀλίγον καλλίτερα. Ἡ ζῆλὶς μου πέρασε. Καὶ
ξεύρεις Ἀντώνιε τί θὰ μὲ διατάξῃ ὁ ἱατρός; Νὰ προσπα-
θῶ νὰ κάμω προσεκτικώτερον τὸν σύζυγόν μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ἀστεῖον; Ἐ, ἀφοῦ εἶσαι καλὰ, πηγαίνω
εἰς τὸ δικαστήριον, πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς δίκης. Θὰ ἀπαγ-
γείλω λόγον περὶ δικαιωμάτων τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱὸν
καὶ θὰ ἀποδείξω ὅτι εἰς τὰ χρόνια ὅπου ζοῦμεν ὁ υἱὸς ἔχει
δίκαιον νὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα του.

(Ἡκεῖ δὲ κώδων τῆς θύρας.)

Κάποιος εἶνε. Ἰσως καμμία ὑπόθεσις, καμμία δικογρα-
φία. Ἐλθετε, ἔλθετε ὠραῖα μου δικογραφία, ἐρατεῖναι
δικογραφία.

ΕΛΕΝΗ. Ὦχ! Μ' ἐπίασε τὸ κεφάλι. Πάλιν τὰ τρυφερά
ἐπιθέτα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σὲ παρακαλῶ, Ἐλένη μου, σοῦ εἶπα καὶ προ-
τῆτερα ὅτι διὰ τὰς δικογραφίας πρέπει νὰ γείνῃ μία ἐξαί-
ρεσις. Ἐχω μεγάλην συμπάθειαν εἰς τὰς δικογραφίας. Τότε
πῶς νὰ τὰς ὀνομάσω, σὲ παρακαλῶ, πῶς νὰ τὰς ὀνομάσω;

ΕΛΕΝΗ. Πλουσίας, ὁμογενεῖς, ὅπως θέλεις. Εἰς αὐτὰ τὰ
ὀνόματα δὲν χωρεῖ τρυφερότης, οὔτε ζηλοτυπία.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁ πλούσιαι, ὁ ὁμογενεῖς δικογραφίαι μου!
Σὲ βεβαίω γυναῖκά μου ὅτι μοῦ ἤρres κατάλληλα ὀνόματα.
Τὰ προφέρω καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἀνακατόνω λίραις.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

[Εἰσέρχεται ὁ Ἀ. Κωνσταντινίδης ἔχων τὸν βαθὺν πώ-
γωνά του καὶ τὰ ἐνδύματά του κατάλευκα ἀπὸ τὴν σκόνιν.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ὁψ! (σπογγίζεται διὰ τοῦ μανδυ-
λίου του). Καλημέρα σας κύριε! Ὅπως μὲ ἔκαμεν ἡ σκόνη
δὲν θὰ μὲ γνωρίζετε διόλου πιστεύω. Ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν σὰ
βλέπω διόλου ποῦ εἰσθε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὦ, ὁ κύριος Παντουφλᾶς... Καλῶς ὤρι-
σε, ἀπὸ τὴν φωνὴν σ' ἐγνώρισα, φίλε μου κ. Παντουφλᾶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (κατ' ἰδίαν). Ὁ, καὶ νὰ σ' ἀκούεν ἡ
γυναῖκά μου ποῦ μὲ λέγεις Παντουφλᾶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ πότε ἦλθες κ. Παντουφλᾶ; Κάθησε.
Εἶνε ἡ σύζυγός μου. (τῷ παρουσιάζει τὴν Ἐλένην). Ἀπὸ τὸ
πανεπιστήμιον δὲν σὲ ξαναεἶδα πλέον. Κάθησε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Καὶ εἶμαι διὰ νὰ καθίσω ὅπως μ'
ἔκαμεν ἡ σκόνη; Μὰ αἱ Ἀθηναῖοι σας δὲν υποφέρουνται πλέον.
Κατήντησαν μία ἀνδία. Τί πρᾶγμα φίλε μου! Σεῖς οἱ Ἀ-
θηναῖοι φαίνεται ἔχετε σκοπὸν νὰ πραγματοποιήσητε τὸ
ῤῥῥῥ γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει πρὸ τοῦ ἀποθάνητε. Μὰ
εἶνε πρᾶγμα αὐτό!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄν δὲν ἀπατῶμαι ἔτσι ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀρ-
χαίους χρόνους ἡ πόλις αὕτη. Πάντοτε σκόνη καὶ ἔλλειψις
νεροῦ.

ΕΛΕΝΗ. Ἄ μπᾶ! Νομίζετε ὅτι μέσα εἰς τὴν σκόνην
αὐτὴν μποροῦσε νὰ γεννηθῇ μία Ἀσπασία;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ἐχει δίκαιον ὁ φίλος μου Ἀντω-
νάκης· ἓνας γερμανὸς φιλόλογος μάλιστα, τὸ ἀποδεικνύει
τοῦτο γράφων εἰς τὰ σχόλια τοῦ Πινδάρου ὅτι τὸ ἱοστέ-
φανοι Ἀθηναῖ τοῦ πινδαρικοῦ ὕμνου εἶνε λάθος τοῦ χειρο-
γράφου ἀντὶ κοριοστέφανοι Ἀθηναῖ.

ΕΛΕΝΗ. Τί νόστιμον!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ὦρ... (κατ' ἰδίαν) Ὁλίγο ἔλειψε νὰ πῶ
ὠραῖον (βήχει).

ΕΛΕΝΗ. Καὶ ἔχετε ἡμέρας ἐδῶ κ. Παντουφλᾶ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. (Ὁ, καὶ νὰ σ' ἀκούεν ἡ γυναῖκά
μου, ποῦ μὲ λέγεις Παντουφλᾶ). Ἐχω τρεῖς ἐβδομάδας ἀ-
κριβῶς. Ἀλλὰ εἶχα τόσα πρᾶγματα νὰ ψονίσω διὰ τὴν
γυναῖκά μου, ὥστε δὲν ἡμύρεσα νὰ ἰδῶ τὸν ἀρχαῖον συμ-
μαθητὴν μου.

ΕΛΕΝΗ. Λοιπὸν τρεῖς ἐβδομάδας εἶπατε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Τρεῖς σωστάς.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ ποῦ κάμνετε τὸν δικηγόρον, κύριε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Εἰς τὸ Ναύπλιον. Εἰς τὸ περίφημον
καὶ ἐπαναστατικὸν Ναύπλιον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (κατ' ἰδίαν). Νόστιμο θὰ εἶνε ἂν ἡ ἀνάκρι-
σις αὕτη βγάλῃ εἰς τὸ μέσον καμμίαν ζηλοτυπίαν. Πρέπει
νὰ τὸν πάρω νὰ φύγωμεν.—Πηγαίνομεν, φίλε μου, θὰ ἀρ-
χίσῃ ἡ δίκη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Καὶ ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ ἦλθα. Ἐ-
μαθα ὅτι ὁ ἀρχαῖός μου συμμαθητὴς θὰ ὑπερασπισθῇ μίαν
σοβαρωτάτην ὑπόθεσιν ἐπὶ ἀρχῶν ὄλων νεωτάτων καὶ ἦλθα
ἐπίτηδες νὰ μάθω πότε θ' ἀρχίσῃ ἡ δίκη. Καὶ συγχρόνως
νὰ σὰς ἰδῶ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια.

ΕΛΕΝΗ. Ἀλλὰ καθήστε νὰ πάρετε ἓνα νερὸ τοῦλάχιστον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Νερὸ νὰ πάρω! Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ.
Δὲν μοῦ δίνετε καλλίτερα ἓνα πιάτο λάσπη; Στὸ Ναύ-
πλιον μάθαμε πῶς τὸ νερὸ τὸ βάζετε πλέον εἰς τὸ πιάτο.

ΕΛΕΝΗ. Ὁχι δά. Εἶνε Ναυπλιακὴ εὐφυολογία. Σήμερον
μάλιστα δὲν εἶνε πολὺ θολό.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν πηγαίνομεν.

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἰδίαν). Πῶς θέλει νὰ μοῦ τὸν πάρῃ ἡ γλί-
γωρα!

ΕΛΕΝΗ. Καὶ εἰσθε νυμφευμένος κύριε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Νυμφευμένος βέβαια. Τώρα ἔγινε
καὶ μπαμπᾶς. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἶχα ἐδῶ καὶ τὴν γυναῖκά
μου, ἀλλὰ ζητῶ συγγνώμην, διότι δὲν κατώρθωσα νὰ σὰς
τὴν παρουσιάσω. Ἐτυχαν τόσα ἐμπόδια.

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἰδίαν) Νυμφευμένος! Κ' ἀπὸ τὸ Ναύπλιον!
Καὶ ἦτο ἐδῶ ἡ γυναῖκά του.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὴν κ. Παντουφλᾶ πηγαίνομεν. (κατ'
ἰδίαν). Σωστὴ ἀνάκρισις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. (κατ' ἰδίαν). Παντουφλᾶ καὶ Παν-
τουφλᾶ. Δὲν μπορεῖ τέλος πάντων οὔτε ὁ στενώτερος φίλος
μου νὰ μὲ συνειθίσῃ μὲ τὸ νέον μου ἐπίθετον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί λέγεις φίλε μου;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Τίποτε. (κατ' ἰδίαν) Εἶνε ντροπὴ
καὶ νὰ τὸ πῶ.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ εἶνε ὠραία ἡ σύζυγός σας, φίλε μου;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ὦ, τί ἐρώτησις...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τώρα τὴν πάθαμε! (κατ' ἰδίαν) Μὰ ζι-
κόλλησε τέλος πάντων (τὸν σύρει καὶ φύγουν).

(Ὁ Κωνσταντίνιδης ἐνῶ φεύγει χαιρετᾷ κωμικῶς).

ΒΑΕΝΗ. (σπεύδουσα κατόπιν) Καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ σύζυγός σας, φίλε μου;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Μπίλιω.

ΒΑΕΝΗ. Καὶ εἶνε ἔδω ἡ κυρία Μπίλιω, κύριε Παντουφλά;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ὅχι· εἰς Σπέτσαις, (ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ τοῦ φράττει τὸ στόμα, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολουθεῖ) Κάμνει λουτρά.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΒΑΕΝΗ. Εἰς Σπέτσαις! Εἶνε ὥραία! Εἶμαι νὰ σκάσω μὲ αὐτὴν τὴν ζηλοτυπίαν μου. Φίλος τοῦ συζύγου μου καὶ νὰ ἔχῃ ὥραϊαν γυναῖκα, καὶ νὰ εἶνε ἐκ Ναυπλίου, καὶ νὰ κάμνῃ λουτρά ἢ γυναῖκά του εἰς Σπέτσαις, καὶ ὁ σύζυγός μου νὰ καταδιώκῃ τέσσαραις φοραὶς τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ συμπίπτει πάντοτε ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας νὰ φεύγῃ ἀτμόπλοιοι εἰς Σπέτσαις, καὶ νὰ εἶνε ἔδω ὁ φίλος του πρὸ τριῶν ἐβδομάδων, καὶ πρὸ τριῶν ἐβδομάδων νὰ ἀρχίσουν τὰ ταξιδάκια τοῦ συζύγου μου. Χωρὶς ἄλλο ὁ Ἀντώνιος θὰ πηγαίῃ καὶ εἰς Σπέτσαις καὶ αὐθημερὸν ἐπανέρχεται. Ἄ εἶμαι πολὺ δυστυχής· (μετ' ὀλίγον). Μπίλιω! Τί ὄνομα παράξενο! Τί πράγμα λοιπὸν εἶνε αὐτὴ ἡ ζηλοτυπία; Εἶνε νόσος; Εἶνε λύπη; Εἶνε νευρική πάθησις; Εἶνε τρέλλα; Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε εἶνε φοβερὸν πάθημα. Δὲν θὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν ἐξακριβώσω τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

[Εἰσέρχεται ὁ Κώστας κομίζων κιβώτιον ἐπ' ὤμων].

ΚΩΣΤΑΣ. Κυρία, κυρία! Μωρὲ τί βαρὺ πρᾶγμα, μ' ἔσκατεψε. Ἀλλὰ ποῦ ἔς τὸ διάβολο πῆγε αὐτὴ ἡ κυρία. Ὁ καὶ ξεφορτώσω κ' ἐγὼ ἐστὶ σαλόνι μέσα κ' ἄς βρίζῃ ὅσον θέλει.—Κυρία! Μὰ πάλι εἶνε καλὸ νὰ μὲ βρίσῃ; Μὰ εἶνε καὶ καλὸ νὰ κάθωμαι φορτωμένος; (τὸ ἀφίνει κάτω μετὰ πατάγου). Ἀκόμα λίγο νὰ τὸ σακατέψω. Αὐτὸ ὅμως ἦταν πειρὸ πονηρὸ καὶ μὲ σκατάτεψε.—Κυρία! Κυρία Ἑλένη! Βρὲ κουφάθηκας; Ἄς βρίσῃ κομματί κ' ἐγὼ ἀφοῦ δὲν εἶνε ἔδω. Τί; ὅλο τὰ ἀφεντικά θὰ βρίζουν; Ὁ ἄρεθῃ καιρὸς ποῦ θὰ βρίζουν κ' οἱ δοῦλοι. Καὶ τὴν ἀρχὴν κάμνω ἐγὼ γιὰ νὰ λέω. Ὁ δοῦλος Κώστας πρῶτος ἔκαμε τὴν ἀρχὴν νὰ βρίζῃ τ' ἀφεντικά του. Διωνία του ἡ μνήμη. —Κυρία! Ἐνα μπαῦλο. Ἐνα βαρὺ μπαῦλο.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

(Εἰσέρχεται ἡ Ἑλένη).

ΒΑΕΝΗ. Τί φωνάζεις ἀνόητε τόσον;

ΚΩΣΤΑΣ. Ὅχι· ἐγὼ κυρία, τὸ μπαῦλο. Τὸ μπαῦλο μ' ἔκαμε νὰ φωνάζω.

ΒΑΕΝΗ. Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ τὸ φέρῃς ἔδω;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐδῶ ἔς τὴ σάλα;

ΒΑΕΝΗ. Ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸ κουβαλήσῃς ἔδω;

ΚΩΣΤΑΣ. Τί φταίω ὁ κακομοῖρης. Ἔτσι μοῦ εἶπαν. Μοῦ λένε, νὰ αὐτὸ τὸ μπαῦλο καὶ πηγαίνῃ το ἀπάνω. Ἦρθα ἔς τὴ σάλα ποῦ συνηθίζετε νὰ μένετε, μὰ δὲν σὰς ἤδρα, ἐφώνησα τόσαις φοραῖς, μὰ ἡ κυρία ἔλειπε, τότε ἡ πλάτη μου κουράσθηκε καὶ μοῦ λέει: Κώστα ἀφῆσε το κάτω κ' ἄς εἶνε καὶ ἔς τὴ σάλα.

ΒΑΕΝΗ. Τί φλύαρος ποῦ εἶσαι! Καὶ ποῖος σοῦ τὸ ἔδωκεν;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐνας καρτσέρης ἦλθε κάτω καὶ μοῦ εἶπε:

εἶνε γιὰ τὸν ἀφέντη. Μοῦ ἔδωκε καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα. (δίδει τὸ γράμμα)

ΒΑΕΝΗ. Θέλει ἀπάντησιν;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἀπάντησιν; Δὲν θυμοῦμαι (ζυεῖ τὸ οὖν). Νὰ πᾶω νὰ ρωτήσω κάτω. (τρέχει νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἀμέσως ἐπιστρέφει) Ἄ, ἐξέχασα, κυρία, αὐτὸς ὁ καρτσέρης ἐφυγε πλέον.

ΒΑΕΝΗ. Δὲν σοῦ εἶπεν ἀπὸ ποῦ εἶνε;

ΚΩΣΤΑΣ. Μοῦ εἶπε πῶς εἶνε Σπετσιώτικο, ἀπὸ τῆς Σπέτσαις.

ΒΑΕΝΗ. Ἀπὸ τῆς Σπέτσαις;

ΚΩΣΤΑΣ. Ναὶ κυρία. Καὶ εἶνε πολὺ βαρὺ. Ὁ ἄχῃ σταφίδα χωρὶς ἄλλο.

ΒΑΕΝΗ. Ἐχεῖ ἀνόητε εἰς ταῖς Σπέτσαις σταφίδα;

ΚΩΣΤΑΣ. Ξέρω κ' ἐγὼ; Τώρα φύτεψαν παντοῦ σταφίδα;

ΒΑΕΝΗ. Καλά. Πήγαινε. (ὁ Κώστας φεύγει) Γράμμα ἀπὸ τῆς Σπέτσαις! Ὁ! τὸ πάθος αὐτὸ θὰ μὲ ἀφανίσῃ. Γράμμα πρὸς τὸν σύζυγόν μου. Θεέ μου! Τί διακρίνω. Γυναικεία ἐπιγραφὴ. Γράψιμον γυναικεῖον! Βρὲ Κώστα; (ἐρᾷ ὁ Κώστας) Μήπως ἔκαμε λάθος ὁ ἀμαξᾶς;

ΚΩΣΤΑΣ. Δὲν μοῦ εἶπε κυρία ἂν ἔκαμε λάθος. Ἄν ἔκαμε λάθος θὰ μοῦ τῶλεγε, μὰ τότε θὰ πῆ πῶς ἦταν ὁ βασιλέας τῶν κουτῶν.

ΒΑΕΝΗ. Ἐνθυμεῖσαι καλά; Εἶνε διὰ τὸν ἀφέντην σοῦ εἶπε;

ΚΩΣΤΑΣ. Τί θὰ πῆ αὐτό; Τότε θὰ πῆ πῶς εἶμαι ὁ βασιλέας τῶν ξεχασμένων. Καὶ δὲν διαβάζῃς τὸ πανώγραμμά; Εἶνε τόσο καλογραμμένο λὲς καὶ τόγραψαν μὲ ἀτημῆνιά πενά.

(Ἡ Ἑλένη παρατηρεῖ μετὰ ταραχῆς τὴν ἐπιγραφὴν).

Καὶ ἐγὼ ἀρχισα νὰ μαθαίνω καλλιγραφία μὰ ἐπιάσθηκα μὲ τὸν δάσκαλο. Καὶ μοῦ τραβοῦσε τ' αὐτὴ ὁ δάσκαλος, καὶ τοῦ πατοῦσα ἐγὼ τὸ πόδι. Ὁχ τ' αὐτὴ μου ἐφώνησα ἐγὼ, ἄχ τὸ πόδι μου, ἐσκουζεν ὁ δάσκαλος, ὅσο ποῦ μ' ἐπέταξε μὲ τῆς κλωτσιαῖς ἔξω. Ἀπὸ τότε κυρία διέκοψα τὰς σχέσεις μου μὲ τὸν δάσκαλο.

ΒΑΕΝΗ. Ἐλα, πήγαινε. (ὁ Κώστας φεύγει). Τί ὥραϊον γράψιμον! Ποία λεπτότης εἰς τὰς γραμμάς! Μόνον ἐρωμέ η ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τοιαύτην ὑπομονήν. Πῶς; ἐρωμένη ἢ γράψῃ εἰς τὸν σύζυγόν μου! Ὁ θὰ τὸν συλλάβω ἐπ' ἀντοφῶρ. Μὰ καταβαίῃ συχνὰ εἰς Πειραιᾶ, νὰ περιμένῃ δούλοισιν ἐκ Σπετσῶν, καὶ νὰ τοῦ ἐρχῶνται τοιαῦται ἐπιστολαὶ ὡς Κύριον Ἀντώνιον Κωνσταντίνιδην δικηγόρον, εἰς Ἀθήνας. Καὶ εἶνε μόνος ἐν Ἀθήναις φέρων αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἀλλὰ τοῦτο εὐωδιάζει! Γεμάτο ἀρώμα! Ὁ δὲν μένει καμμία ἀμφιβολία πλέον! Ὁ σύζυγός μου μὲ προδίδει. (Πίπτει ἐπὶ ἔδρας καὶ βλέπει τὴν ἐπιστολὴν μὲ προσοχήν) μετ' ὀλίγον ἐγείρεται μεγαλοπρεπῶς) Ποία λοιπὸν εἶνε αὐτὴ ἡ τις τολμᾷ νὰ καταπατήσῃ τὰ δικαιώματά μου; Ἄ! νομίζω ὅτι ἡ σύζυγός ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀνοίγῃ τὰς ἐπιστολάς τοῦ συζύγου (ἀνοίγει τὴν ἐπιστολὴν). Τί εὐωδία! Καὶ εἶνε στολισμένη μὲ ἄνθη. Τί ἐνοχος καλαισθησία! (ἀναγινώσκει) «Φίλτατέ μοι Ἀντωνάκη». Θεέ μου! ὅπως τὸν ἀποκαλῶ ἐγὼ. Ποία τέλος μοῦ ἔκλεψεν ὅλην τὴν τρυφερότητα! (ἀναγινώσκει τὴν ὑπογραφὴν). Ἄ Ἡ Μπίλιω σου. Πῶς; Ἡ Μπίλιω; Ἀπὸ τῆς Σπέτσαις; Ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου του; Ποῦ ἦλθε προτῆτερα; Ἐξαλίσθην. Πονεῖ τὸ κεφάλι μου! Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ἀναγνώσω. Ἡμπορεῖ νὰ εἶνε καμμία ἄλλη Μπίλιω. Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα μόνον ἓνα γράμμα σου ἔλαβον μὲ τοῦ Γουδῆ, ἐνῶ προτῆτερα μοῦ ἔγραψες τέσσαραις φοραὶς τὴν ἐβδομάδα. Τέσσαραις φοραῖς; Τέσσαραις φοραὶς τὴν ἐβδομάδα κατέβαιναν εἰς τὸν Πειραιᾶ

ἐξούσυγός μου! Ἄ οὐδὲν ἔγκλημα μένει ἄγνωστον. αὐτὴ καλὰ ποῦ μοῦ εἶπες νὰ ἔλθω εἰς Σπέτσας. Εἶνε τόπος δροσερώτατος, ἐνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ σὲ ἤμουν βάρος. Ἐάν ἤρχομην πλησίον σου τίς οἶδε τί ἤμπορούσε νὰ συμβῇ μετὰ τὴν ζέστην. Τὰ λουτρά πολὺ μὲ ὠφέλησαν. Νὰ μὲ ἰδῇς τώρα πόσον εἶμαι δροσερά.» Λουτρά; ἢ Μπίλιω; Ἄ! εἶνε αὐτὴ. Πόσον φανερά ἀποκαλύπτεται ἡ συνωμοσία τῶν! «Πρέπει ὅμως νὰ ἔλθῃς. Τρεῖς ἐβδομάδας τώρα μένω μακρὰν σου καὶ ὁ κόσμος μοῦ φαίνεται μαῦρος.» Ὡ ποῦ νὰ μὴ ἀσπρίσῃ ποτέ του! Ἀσὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς τί ἐντύπωσιν θὰ κάμῃ ὁ λόγος εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. Πολὺ θὰ μ' εὐχαριστήσῃς.» Αὐτὸ πλέον ἀποκαλύπτει ὅλον τὸ σχέδιον! Ἀναμφιδόλως ἐννοεῖ νὰ γράψῃ διὰ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον θ' ἀπαγγεῖλῃ σήμερον. Εἶνε αὐτὴ ἡ ἰδία. «Ὡ καὶ νὰ τὴν εἶχον ἐδῶ, νὰ τὴν εἶχον ἐδῶ! (σιωπᾷ). Καὶ ὕστερον ἤθελε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἀκούσω, ἀφοῦ ὁ ἄπιστος εἶχε προετοιμάσει μίαν τοιαύτην δολιότητα. Βλέπω τώρα ἐνώπιόν μου ὅλην τὴν μαύρην μορφήν σου. Εἶσαι σὺ λοιπὸν ἐκείνη ἥτις κατέλαβες τὴν θέσιν μου ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἄλλ' ἤσο ἀνίκανος διὰ νὰ εἶσαι ἐρωμένη. Ἡθέλησες νὰ κηρύξῃς δημοσίᾳ τὸν ἐρωτὰ σου καὶ πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθῃς ἕνα τόσο μεγάλο μπουῦλο. Ὁὰ σὰς διορθώσω. Τὸ μεσημέρι θὰ ἔλθουν διὰ νὰ φάγουν. Καλὸ τραπέζι θὰ σὰς ἔχω.—Ἐχει καὶ ὕστερόγραφον. «Σοῦ στέλλω ἐν κιβώτιον ἐνῷ περιέχονται διάφορα ἐνδύματά μου. Τὸ καπέλλο δὲν μ' ἀρέσει, διὰ τοῦτο σοῦ τὸ ἐπιστρέφω νὰ ἀλλάξῃς τὰ ἄνθη. Θέλω κόκκινα ἄνθη νὰ βάλῃς, παπαρούναις ἰδίως καὶ ἀγριολούλουδα. Πῶς μ' ἀρέσουν τὰ κόκκινα ἄνθη». (γελά). Πῶς μ' ἀρέσουν τὰ κόκκινα ἄνθη! Τί ἄσχημο γούστο! Ἀλλὰ μοῦ πόνεσε τὸ κεφάλι! ἱζαλίστην. Κώστα! (πίπτει ἐπὶ ἑδρας) Ἐλα ν' ἀνοίξῃς τὸ μπουῦλο.

ΚΩΣΤΑΣ (εἰσελθὼν). Τί εἶπατε κυρία;

ΒΑΕΝΗ. Ἀνοίξῃς τὸ μπουῦλο.

ΚΩΣΤΑΣ. [παρατηρῶν τὸ κιβώτιον καὶ προσπαθῶν νὰ τὸ ἀνοίξῃ. (κατ' ἰδίαν)]. Μωρὲ αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου βαρὺ. Μπαμπάνι θάχῃ. Κείμενα προτῆτερα μοῦ φάνηκε μολύβι μοναχό. Ἄ! τώρα ἐκατάλαβα. Μοῦ φάνηκε βαρὺ, γιατί ἦταν ἡ τὴν πλάτη μου, ἐνῷ τώρα εἶνε ἡ τὴν πλάτη τοῦ σπιτιοῦ. ἢ ὁποία σηκώνει τόσα βάρη ἐδῶ μέσα.

ΒΑΕΝΗ. Τί κάμνεις αὐτοῦ, βρε βλάκα.

ΚΩΣΤΑΣ (κατ' ἰδίαν). Δόξα σοι ὁ θεὸς ποῦ ἤρε τὸ καθ' αὐτὸ ὄνομά μου. Νὰ ἀνοίξω τὸ μπουῦλο κυρία.

ΒΑΕΝΗ. Ἐλα λοιπόν.

ΚΩΣΤΑΣ. Νάρθω περὶ κοντὰ σου, κυρία;

ΒΑΕΝΗ. Οὐφ! Τί ἀγχεῖς! Μοῦ ἐρχεται νὰ σοῦ δείξω τὴν πόρτα.

ΚΩΣΤΑΣ. Ἀφῆσε τὰ ἀστεῖα, κυρία, τὴν ξέρω ἐγὼ τὴν πόρτα.

ΒΑΕΝΗ. Ἐάν δὲν διορθωθῇς, νὰ φύγῃς ἀπὸ ἔδω.

ΚΩΣΤΑΣ. Καὶ μήπως τάχατες εἶμαι ἐγὼ ἡ μάνα μου γιὰ νὰ διορθώσω τὸν ἑαυτὸν μου. Ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντοτε ὅπως μ' ἔκαμεν ἡ μάνα μου.

ΒΑΕΝΗ. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους, τί βάσανο με αὐτοὺς τοὺς ὑπηρέτας.

ΚΩΣΤΑΣ (προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃ). Δὲν ἔχει κλειδί, κυρία, νὰ τὸ σπᾶσω;

ΒΑΕΝΗ. Πῶς γίνεται νὰ μὴ ἔχῃ κλειδί;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐχει κλειδί, μὰ εἶνε κάτω.

ΒΑΕΝΗ. Τί βλάξ! Ὁ ἐμὸς. Πήγαινε νὰ τὸ φέρῃς. (Ὁ Κώστας φεύγει). Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ἀκόμη αὐτὴν τὴν ἀπιστίαν! Εἶνε τρομερόν!

ΚΩΣΤΑΣ. Νὰ τὸ κλειδί κυρία.

ΒΑΕΝΗ (ἄρπάζει τὸ κλειδί καὶ τὸ ἀνοίγει). Ἰδοὺ ὅλα εἶνε μέσα. Ὅλα ὅσα γράφει ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ἀληθινά. Ἰδοὺ τὸ καπέλλο! (γελά) Τί ἄσχημο κεφάλι θάχῃ! (τὸ ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης). Κώστα, στάσου νὰ βγάλῃς ὅ,τι ἐγὼ διαβάζω.

ΚΩΣΤΑΣ. Δὲν τὰ βγάζω κυρία, δὲν τὰ βγάζω. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα πῶς πιαστήκαμε μετὰ τὸν δάσκαλο; Οὔτε ξαναεἶδα τὰ μούτρα του ἀπὸ τότε.

ΒΑΕΝΗ. Τί φλύαρος ποῦ εἶσαι! Στάσου ἔς τὴν ἄκρη. (ἡ ναγινώσκει) «Σοῦ στέλλω καὶ τὸ φόρεμά μου νὰ μοῦ τὸ γαρνίρῃς με κόκκινα. Μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ κόκκινα. Παντοῦ νὰ μοῦ βάλῃς κόκκινα, εἰς τὸ καπέλλο, εἰς τὸ φόρεμα, παντοῦ, ὅπως εἶνε τόρα ἡ μόδα.»

ΚΩΣΤΑΣ. Μωρὲ μανία γιὰ τὰ κόκκινα! Στέλλει λέει, τὰ φορέματά της ὅλα νὰ τῆς τὰ κάμῃ κόκκινα. Παρακάτω θὰ λέῃ ὅτι στέλλει καὶ τὸν ἑαυτὸν της, γιὰ νὰ τὴν βάψουν κόκκινη.

ΒΑΕΝΗ (ἐξάγει τὸ φόρεμα ἐκ τοῦ κιβωτίου καὶ τὸ ἀπλύνει ἐπὶ τῆς τραπέζης). Τί ἀκοῦφον ἀνάστημα! οὔτε μαῖ μου! (γελά).

ΚΩΣΤΑΣ (παρατηρῶν προσεκτικῶς). Μωρὲ τί διάβολο! Ἡ Σπέτσαις βλέπω ἐγείναν Παρίσι, ἀφοῦ βγάζουν τόσο λαμπρὰ πράγματα γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τύφλα νάχῃ τὸ Παρίσι τώρα μπρὸς ἔς τῆς Σπέτσαις.

ΒΑΕΝΗ (ἡναγινώσκει). «Ἡθέλα νὰ σοῦ στείλῃ καὶ ὁρτύκια, ἀλλὰ δὲν ἔπεσαν ἀκόμη.»

ΚΩΣΤΑΣ (τρέχει). Τί; ὁρτύκια! Ὁρτύκια; Ποῦ εἶνε; (κυττάζει εἰς τὸ κιβώτιον). Μὰ δὲν ἔχει τίποτε, κυρία;—Ἐχει γούστο νὰ τᾶφαγεν ἡ γάτα, γιατί εἶχα ξεχάσει τὸ κλειδί κάτου. Μωρὲ τὴν ἀνότητη! Ὁὰ τᾶφαγε.

ΒΑΕΝΗ. Βάλε το ἔς τὴν ἄκρη, φλύαρε.

ΚΩΣΤΑΣ. Ἀμέσως κυρία!

(ἡχεῖ ὁ κώδων τῆς ἐξω θύρας)

ΒΑΕΝΗ. Ἐλθέ τώρα νὰ ἀναπτύξῃς ὅλην τὴν νομικὴν σου δεινότητα, ἀνακάλυψον τὰς ὑπουλοτέρας στρεψοδικίας. Αἱ ἀποδείξεις τῆς ἀπιστίας σου εἶνε ἐδῶ.

(ἡχεῖ ὁ κώδων).

Δὲν ἀκούεις; Πήγαινε νὰ ἀνοίξῃς.

ΚΩΣΤΑΣ. Πῶς ν' ἀνοίξω, κυρία, ποῦ θᾶνε ὁ ἀφέντης; Μοῦ εἶπε νὰ ἐτοιμάσω τὸ τραπέζι καὶ ἐγὼ δὲν ἐτοίμασα τίποτε ἀκόμη. Μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς θὰ εἶνε καὶ ὁ κύριος ποῦ ἦλθε τὸ πρῶν, ποῦ ἔχει μιά ὡμόρφη γυναῖκα.

ΒΑΕΝΗ. Πῶς; Τὴν εἶδες Κώστα; Πές μου, τὴν εἶδες;

ΚΩΣΤΑΣ. Τὴν εἶδα, λέει; Δὲν εἶνε ἕνας μῆνας ποῦ ἦταν ἡ τὴν Ἀθήνα. Πήγαινε ἔς τὴν πλατεῖα καὶ ἔκαναν ὅλοι ἔς τὰ μάτια.

ΒΑΕΝΗ. Καὶ τὴν γνωρίζεις καλὰ ὅτι εἶνε (ὁ Κώστας δὲν ὁμιλεῖ) γυναῖκα τοῦ κυρίου ἐκείνου; . . . Δὲν ὁμιλεῖς ζῶν!

ΚΩΣΤΑΣ. Μὰ μιλοῦν τὰ ζῶα, κυρία; (ὁ κώδων ἡχεῖ ἰσχυρῶς).

ΒΑΕΝΗ. Ἄ! πήγαινε ν' ἀνοίξῃς τέλος πάντων.

ΚΩΣΤΑΣ. Ὁὰ μὲ ἔβριση κυρία, θὰ μὲ ἔβριση καὶ ταῦτα μου δὲν βαστοῦν πλέον. Τὸ τραπέζι δὲν πῶστρωσα.

ΒΑΕΝΗ. Τὸ ἔστρωσα ἐγὼ!

ΚΩΣΤΑΣ (ἡπεροχόμενος). Κύριε ἐλέητόν με αὐτὴν γυναῖκα.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΒΑΕΝΗ. Ὅχι, δὲν θὰ πράξω καμμίαν ἀνοησίαν. Ὁὰ προσπαθῶ κατ' ἀρχὰς νὰ τοῦ λάβω τὴν ὁμολογίαν καὶ τότε

Θα δειξω τὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν φίλον του. Ἐκεῖνος νὰ κλαύσῃ τὴν τύχην του καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (εἰσερχόμενος βιαστικῶς). Ἀκοῦς νὰ μὴ ἐτοιμάσῃ τὸ τραπέζι! Πλησιάζει μίᾳ καὶ αὐτὸς κοπροσκυλᾷ ὅλην τὴν ὥρα. (διώκων τὸν ἐπὶ τῆς θύρας ἱστάμενον Κώσταν) Πήγαινε ζῶον, ἀδιάκραιτε, τερπέλι!

ΚΩΣΤΑΣ. Κι' αὐτὸ καλὸ' ἀρχίζει ἀπὸ ταῖς μεγάλαις βρισιαῖς καὶ τελειώνει 'ς ταῖς μικραῖς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐτοίμασε ὀγλήγορα τὸ τραπέζι.

ΕΛΕΝΗ. Τὸ ἐτοίμασα ἐγὼ. Ἴδου αὐτό. Κάθησε νὰ ἀναπαύσῃς τὴν συνειδήσιν σου (δεικνύει τὴν τράπεζαν μὲ τὰ ἐνδύματα).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὰ ἐπὶ τέλους Ἐλενίτσα μου! Πάλιν φορέματα νέα! Προχθές ἀκόμη ἐπλήρωσα τὸν τελευταῖον λογαριασμόν. Ἀλλ' αὐτὸ λέγεται ληστεία.

ΕΛΕΝΗ. Τὸ ὁμολογεῖς λοιπόν; Ὁμολογεῖς ὅτι ἡ πράξις σου ἦτο ληστεία;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄ! αὐτὴ ἡ μὸδα εἶνε ληστρική συμμορία ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῇς ἓνα Σπανὸν Σπανώτερον καὶ τοῦ Σπανοῦ.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ εἶσαι σὺ αὐτὸς, σὺ ὅστις κλέπτεις τὰ χρήματα τῆς συζύγου σου, ἵνα δωρῇς φορέματα εἰς τὴν ἐρωμένην σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πῶς; Μήπως θέλεις διὰ τοῦ θυμοῦ σου αὐτοῦ νὰ μὲ κάμῃς νὰ ξεθυμῶσω; Ἐ, ἄς παύσουν πλεόν αὐταὶ αἱ ἀηδίαί.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ θὰ παύσῃς διὰ παντός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Διὰ παντός. Τὸ κῆρες τώρα μὲ τὴν ζηλοτυπίαν σου, νὰ μὲ κάμῃς νὰ πληρώσω ἐγὼ κάθε βδομάδα καὶ νὰ ἐνδύματα.

ΕΛΕΝΗ. Ζηλοτυπίαν λέγεις; Ἀλλὰ τότε πῶς θὰ ὀνομάσωμεν ἐκείνην τὴν πράξιν ἣτις στηρίζεται ἐπὶ φανερῶν ἀποδείξεων; Πῶς θὰ ὀνομάσωμεν τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον ὅστις περιφρονῶν τὴν τιμὴν τοῦ γάμου τρέφει καὶ ἐνδύει ἐρωμένας αἰτινες κάμνουν λουτρά εἰς Σπέτσαις;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν σ' ἐννοῶ διόλου. Τί γλώσσα εἶνε αὐτή;

ΕΛΕΝΗ. Εἶνε γλώσσα τῆς ἐπιστολῆς σας αὐτῆς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Οὐφ! αὐτὸς ὁ πληθυντικὸς ἦτο ἄνοστος.

ΕΛΕΝΗ. Ἦτο γλώσσα τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἐρωμένης σας; Εἶνε ἰδική σου; (τὸ δίδει τὴν ἐπιστολήν. Ὁ Ἀντώνιος τὴν διατρέχει βιαίως καὶ φρίττει).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θεέ μου! Ὅποιον σκάνδαλον!

ΕΛΕΝΗ. Δὲν εἶνε ἰδική σου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἀναγινώσκει). «Πρὸς τὸν κύριον Ἀντώνιον Κωνσταντινίδην δικηγόρον εἰς Ἀθήνας». Καὶ εἰς Ἀθήνας μόνος ἐγὼ φέρω τὸ ὄνομα αὐτό.—Ἐλένη μου. Δὲν γνωρίζω τίποτε. Σὲ ὀρκίζομαι.

ΕΛΕΝΗ. Σιώπα! Σιώπα, αὐθάδη!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀλλ' εἶνε δίκτυον μαιφόνον αὐτό;

ΕΛΕΝΗ. Εἶνε ἀποδείξεις ἀνοσίου ἔρωτος. Ἐάν τὸ γράμμα εἶνε πλαστογραφία, τὰ ἐνδύματα ὅμως ἐκεῖνα ἐπληρώθησαν ἐκ τοῦ ταμείου σου, τὰ ἐνδύματα ἐκεῖνα ὑπεξηρέθησαν ἐκ τῆς ἱματιοθήκης τῆς συζύγου σου. (σαρκάζουσα) Τώρα θὰ τῆς ἀπαντήσῃς ὅτι τὰ ἔλαβες, θὰ τῆς γράψῃς ὅτι θὰ τὴν συναντήσῃς.—ὦ! θὰ μοῦ ἔλθῃ μανία.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ μοῦ ἔλθῃ παραφορά. Ἐλένη μου (τρυφερῶς) μὴ πιστεύῃς.

ΕΛΕΝΗ. Πῶς θέλα νὰ γείνω Μήδεια τὴν ὥραν ταύτην!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (προσπαθῶν νὰ γελάσῃ). Δὲν ἔχεις ὅμως παιδιὰ, καὶ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς.

ΕΛΕΝΗ. Γελάτε, κύριε, γελάτε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (γονυκλινής). Κλαίω ὅσον θέλετε. Κλαίω πύρινα δάκρυα. Ἴδέτε. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἶνε καθαρὰ συκοφαντία. Πίστευε ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

ΕΛΕΝΗ. Ἐχετε λάθος, κύριε. Ἐνομίσατε ὅτι εἰσθε εἰς Σπέτσαις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (ἐγειρόμενος) Ἀλλὰ πῶς νὰ διαλύσω τὴν πλεκτάνην αὐτήν;

ΕΛΕΝΗ. Εἶνε τόσον ἀληθές, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος ὅλος! Πῶς; Νὰ μάθῃ ὁ κόσμος ὅτι ἐνεπαίχθη; Ὅτι ἡπατήθη, ὅτι ἐπροδόθη; Ὡ συμφορά μου! Κύριε, ἠθέλησα νὰ ζήσω μὲ ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἠγάπησα, ἀλλ' οὔτε μήτηρ δὲν ἠμπόρεσα νὰ γείνω. Τόσον ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν μὲ ἠγάπα. Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου (ἐν θυμῷ). Φύγε, δυστυχῇ. Ἐχω σατανικὰς ἐπιθυμίας καὶ θέλω (ἐρμῶ) νὰ σὲ πνίξω (ὁ Ἀντώνιος ὑπεκφεύγει τὴν ὀρμὴν καὶ αἱ χεῖρές τῆς ἐμπήγνυνται εἰς τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐνδύματα). Κατηραμένα τοῦ ἔρωτός μου σάββανα! (τὰ ξετυλίγει καὶ τὰ πετᾷ) Ἀκόμη στέκεις ἔδω;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πῶς νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ δίκτυον! Ἐλένη μου. Μίαν στιγμὴν. Ὁ φίλος μου δικηγόρος ἐκ Ναυπλίου θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον. Ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἔλαβε τηλεγράφημά τι καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ. Τὸ αἰσχρὸν τοῦτο γράμμα εἶνε ἐκ Σπετσῶν, ὅπου ἡ σύζυγός του διαμένει. Παρ' αὐτοῦ θὰ μάθωμεν πολλά.

ΕΛΕΝΗ. Αὐτὸς θὰ μάθῃ πολλά παρ' ἡμῶν. Αὐτὸς εἶνε δυστυχῆς, καθὼς καὶ ἐγὼ! Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς τῆς γεγραμμένης μὲ ἀρώματα δὲν πείθεσαι ὅτι ἡ σύζυγός τοῦ φίλου σου εἶνε ἡ ἐρωμένη σου; Δὲν πείθεσαι ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ ἀπευθύνεται πρὸς σὲ, ἔνοχον ἀπιστίας καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ πρὸς τὴν φιλίαν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἀναγινώσκων ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν). Θεέ μου! Τί μυστήριον! Εἶνε τόσον ἐπιτυχημένον αὐτὸ τὸ δίκτυον ὥστε ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψῃ τις ἀπὸ τοῦ ἀρχίζει. Ἄς ἐγνώριζα τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὅστις παρεσκεύασεν ὅλον αὐτὸ τὸ σκάνδαλον. Ἀληθῶς μὲ γράφει ἡ Μπίλιω. (γεγωνυῖα τῇ φωνῇ). Ἀλλ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε. Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα εἶνε πλαστογραφία.

ΕΛΕΝΗ. Εἶνε πλαστογραφημένα καὶ τὰ φορέματα; (ἤχει ὁ κώδων τῆς θύρας).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἴδου! Θὰ εἶνε ὁ φίλος μου. Ἐρχεται, ἀναβαίνει τὴν κλίμακα, Ἐλένη μου, μὴ τοῦ εἴπῃς τίποτε. Ἐάν ἀγαπᾷς τὸν θεόν, μὴ τοῦ εἴπῃς τίποτε.

ΕΛΕΝΗ. Ὑποκριτὰ! Φοβεῖσαι τὴν συνάντησίν του, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε καθαρὰ ὁμολογία πλεόν.

ΣΚΗΝΗ Ι΄.

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (εἰσελθὼν ἐν ταραχῇ) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Χαίρεται φίλοι μου, θὰ μ' ἐπεριμένετε εἰς τὸ τραπέζι.

ΕΛΕΝΗ. Τί ἔχετε, κύριε, καὶ εἰσθε τόσον τεταραγμένος; ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Μὲ ἐρωτᾷτε, κυρία μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί σημαίνει ἡ ταραχή του! Μήπως εἶνε μεμνημένος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν σκανδαλώδη ταύτην ὑπόθεσιν; ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Οὐφ! ἔσκασα ἀπὸ τῆ ζέστη. Δυὸ ὥρας τρέχω πζὸς καὶ μιὰ μὲ τὸ ἀμάξι, ἀλλὰ τὰ πράγματά μου ἀδύνατον νὰ τὰ εὔρω. (Δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ ἐκ τοῦ ἀσθματος.) Καὶ μοῦ ἐκόστιζαν πολὺ, κύριε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ἔχασες, φίλε μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Τώρα θά σᾶς τὸ εἶπω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (κατ' ἰδίαν). Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ δ-
μιλία του!

ΕΛΕΝΗ (πρὸς τὸν Ἀντώνιον.) Βλέπεις; Τὰ πράγματα
ἀποκαλύπτονται!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ἀποκαλύπτονται; Ποῦ εἶνε κυρία
μου; Ἀποκαλύπτονται τὰ πράγματά μου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀλλὰ φίλε μου κάθησε πρῶτον. Κι' ἐπεὶ
διηγῆσαι μας καθαρώτερον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Εἶμαι διὰ νὰ καθήσω; Πρέπει νὰ
βεβαιωθῶ πρῶτον περὶ τῶν ἀπολεσθέντων μοι πραγμάτων.

ΕΛΕΝΗ. Κύριε Παντουφλά...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Οὐ καὶ νὰ σᾶκουεν ἡ γυναῖκά μου!

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἰδίαν). Πρέπει νὰ παραδώσω τὴν ὑπόθεσιν
εἰς τοὺς δύο. Κύριε Παντουφλά, διὰ νὰ ἡσυχάσητε ἀναγνώ-
σατε μίαν ἐπιστολὴν τῆς συζύγου σας ἐρωτικὴν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. (συνταραχθεὶς) Ἐρωτικὴν; Πῶς;
Πῶς τὸ εἶπατε, κυρία; Ἐρωτικὴν; Λίγο νερὸ, λίγο νερὸ, ἀ-
μέσως, ἃς εἶνε καὶ θαλὸ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Νερὸ, Κώστα.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

(Ὁ Κώστας εἰσελθὼν δίδει ποτήριον ὕδατος πρὸς τὸν
Κωνσταντινίδην).

ΚΩΣΤΑΣ. (κατ' ἰδίαν) Μωρὲ δίψα ποῦ τὴν ἔχει λὲς κ'
ἔσκαφτε.

ΕΛΕΝΗ. (δίδουσα τὴν ἐπιστολὴν) Ἴδου. Ἐρωτικὴ ἐπι-
στολὴ τῆς συζύγου σου πρὸς τὸν σύζυγόν μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ἀχ! θὰ μοῦ ἔλθῃ ἀποπληξία, κύ-
ριοι, παραμέρισατε ὀλίγον, θὰ μοῦ ἔλθῃ ἀποπληξία. (πί-
πτει ἐπὶ ἔδρας ἄφωνος)

ΕΛΕΝΗ. (ἀπερχομένη) Τώρα ἃς διαλύσουν τὴν ὑπόθεσιν
οἱ δύο δικηγόροι. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τὰ πράγμα-
τά μου, ὅπως ἀπέλθω πλησίον τῆς μητρός μου εἰς Χαλκίδα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φίλε μου, μὴ πιστεύης τίποτε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Τί εἶπες; Ὁμίλησες τίποτε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε πλαστογραφία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. (ὡς ὄνειρευόμενος) Πλαστογραφία
πάλιν! Πάντοτε εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις ζητοῦν τὴν συνδρο-
μὴν μου. Ποῦ εἴσθε; Φίλε μου δὲν εἶμαι καλὰ. (μετ' ὀλί-
γον συνερχόμενος) Ἐ, παιδίον! Τί εἶνε αὐτά; Ἐντροπή!
(ἐγείρεται καὶ βλέπει τὴν ἐπιστολὴν.) Ἡ ὑπογραφή τῆς συ-
ζύγου μου! Τὸ γράψιμόν της! τὸ γράψιμόν της! ὦ! Τὴν
ἔπαθα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φίλε μου...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Μὴ μὲ λέγῃς πλέον φίλον σου. Λέ-
γε τώρα, ἀμέσως, τί προτιμᾷς. Σπαθί ἢ πιστόλι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κύριε Παντουφλά!...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Τίποτε. Ἐδῶ μέσα θὰ μονομαχή-
σωμεν καὶ θὰ σκοτωθῶμεν. Ἡ καὶ οἱ δύο νεκροὶ ἢ ὁ ἓνας
ζωντανός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κύριε Παντουφλά!...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Οὐ καὶ νὰ σ' ἄκουεν ἡ γυναῖκά μου.
Τί εἶπα; Ὅχι! δὲν ἔχω πλέον γυναῖκα. Ἄς μὲ λέγουν ὅ-
πως θέλουν. Παντουφλά, Κουντουρά, ὅπως θέλουν. ὦ, σὺ
κύριε, μοῦ ἐπῆρες τὴν γυναῖκά μου καὶ θὰ μοῦ δώσης λόγον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ τόσο ἐξάπτῃσαι φίλε μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Νὰ μὴ ἐξάπτωμαι, λέγεις; Ποῦ τῶ-
σα ἔπρεπε νὰ σὲ ἔχω σκοτωμένον; Ἐλα ἐδῶ. (τὸν σύρει
ἐμπρός) Εἶνε ἀπὸ τὴν γυναῖκά μου αὐτὸ τὸ γράμμα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (κατ' ἰδίαν) Πῶς δὲν ἐτρελλάθην ἀκόμα,
ἀπορῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ὁμολόγησέ το γλιγῶρα, διότι μετ'
ὀλίγον θὰ σοῦ πετάξω τὰ μυαλὰ εἰς τὸν ἀέρα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Στάσου, φίλε μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Σούτ! Μὴ φίλον πλέον, μὴ! Σούτ!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί μαρτύριον εἶνε αὐτό!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Εἶνε μαρτύριον ποῦ δὲν θὰ σὲ κάμῃ
ποτὲ ἄγιον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σοῦ ζητῶ μικρὰν προθεσμίαν. Θὰ σοῦ ἀπο-
δείξω ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε συκοφαντία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Συκοφαντία, ἀφοῦ ἔχω ἐδῶ τὸ γρά-
ψιμον τῆς γυναῖκάς μου, ἀφοῦ ἔχω ἐδῶ τὸ χαρτί τὸ ὁποῖον
ἐγὼ τῆς τὸ ἔστειλα ἀπὸ τοῦ Χάγερ διὰ νὰ μοῦ γράψῃ; Τὸ
γράμμα εἶνε τόσο καθαρὸν, ὥστε δὲν ἐπιδέχεται ἄλλην ἐ-
ξέτασιν. Ἐάν σὺ εἶσαι δικηγόρος τῶν Ἀθηνῶν, εἶμαι κ'
ἐγὼ τοῦ Ναυπλίου. Ἐχω ἐδῶ ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν τῆς συ-
ζύγου μου μὲ τὴν ὑπογραφήν της, εὗρεθείσαν εἰς χεῖράς σου.
Αὕτη ἡ εξέτασις εἶνε ἱκανὴ νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἐγκλή-
ματος. Εἶσαι ἐνοχος καὶ θὰ μὲ δώσης τώρα λόγον. Ἡ ὁ
ἓνας ζωντανός ἢ καὶ οἱ δύο νεκροί.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί λέγετε, κύριε!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Δὲν λέγω τίποτε· εἶμαι βωβός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀλλ' ἀκούσατέ με.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Δὲν ἀκούω τίποτε. Εἶμαι κωφός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀλλὰ περιμένετε μίαν στιγμὴν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Δὲν περιμένω τίποτε. Εἶμαι τρελλός.
(ἐξάγει δύο πιστόλια ἐκ τῶν θυλακίων του) Ἴδου δύο πι-
στόλια καὶ σφαῖραι. Τὰ φέρω διὰ νὰ ὑπερασπίζωμαι τὴν
ζωὴν μου κατὰ τῶν κλεπτῶν. Τώρα μὲ τὰ ἴδια θὰ ὑπερα-
σπίσω καὶ τὴν τιμὴν μου πάλιν κατὰ τῶν κλεπτῶν. Σεῖ; θὰ
ἔχετε ξίφη. Θὰ μονομαχήσωμεν ἐδῶ μέσα. Τί προτιμᾷς;
Πιστόλι ἢ σπαθί;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κύριε, εἴσθε εἰς τὸν οἶκόν μου!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐχω λοιπὸν τὸ
δικαίωμα νὰ σὲ ἀποκαλέσω ἀνάνδρον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πῶς; Ἀνάνδρον μὲ ἀποκαλεῖτε; (κατ' ἰδίαν)
Νὰ σκοτωθῶ παραλόγως! Κύριε, προτιμῶ τὰ πιστόλια, καὶ
δέχομαι τὴν μονομαχίαν ὅχι διότι εἶνε ἀληθὴ ὅσα λέγετε,
ἀλλὰ διότι μὲ ὀδρίζετε μέσα εἰς τὸν οἶκόν μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Θὰ μονομαχήσωμεν ἐδῶ μέσα λοι-
πὸν ἄνευ μαρτύρων, ἄνευ ἰατρῶν. ὦ Κύριε! Γνωρίζεις πό-
σον ἐγκληματικὴ εἶνε ἡ πράξις σου; Νὰ κλέψῃς κόρην διὰ
νὰ τὴν νυμφευθῇς σὲ τὸ συγχωρῶ, ἀλλὰ νὰ κλέψῃς σύζυ-
γόν! ὦ Κύριε! Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ σύζυγος εἶνε καὶ τῆς
κόρης ἀθηνεστέρας; Ἄς παύσωμεν ὁμῶς. Ἴδου, τὰ πιστόλια
εἶνε πλήρη. Λάβε τὸ ἐν καὶ στάσου ἀντικρῶ. Ἐμπρός, ἐμ-
πρός, μὴ δισταγμούς. Οἱ δισταγμοὶ ἐχρειάζοντο ὅταν ἀπε-
φάσις νὰ γείνης κλέπτης τώρα ἢ καὶ οἱ δύο νεκροὶ ἢ ὁ
ἓνας ζωντανός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (λαμβάνων τὸ πιστόλιον καὶ ἱστάμενος ἀν-
τικρῶ) Ἀλλὰ ν' ἀποθάνω, κύριε, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸν λό-
γον! Ἐμπρός! Καὶ ὁμῶς ἤθελα νὰ τὴν ἀποχαιρετίσω, ἡ-
θελα νὰ τῆς σφίξω τὴν χεῖρα διὰ τελευταίαν φορὰν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. (ἄγριος) Τί εἶπες; Ἀκόμη τὴν ἐν-
θυμῆσαι, ἄχρεις; ὦ μοῦ ἔρχεται νὰ σὲ δολοφονήσῃ! Εἰς το
πρόσταγμα ἐν δύο τρία θὰ πυροβολήσωμεν συγχρόνως. Ση-
μάδετε καλὰ. Ἐγὼ ἴσα εἰς τὴν καρδίαν σου θὰ σηματοῦ-
σῃ διὰ νὰ χαλάσω τὴν κλέφτικη φωλεά. Ἐμπρός ἐν, δύο,
εἶσαι ἐτοιμός!—Ἀχ! Στάσου! Μοῦ ἔρχονται δάκρυα! Σ'

ἐκύτταξα τώρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μοῦ ἦλθαν δάκρυα !
Στάσου ! "Ἀφῆσε τὸ πιστόλι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πῶς κύριε ; ὑποχωρεῖτε λοιπόν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Δὲν ἀντέχω ! "ὦ ! δός μοι τὸ γράμμα, δός μοι τὸ γράμμα νὰ ἴδω πόσην ἀγάπην μοῦ ἐκλείψες ! Θέλω νὰ τὸ ἀναγνώσω, νὰ ἴδω πόσην ἐρασμιότητα σοῦ ἔδειξεν ἡ πρόην σύζυγός μου. Βλέπων σε κατὰ πρόσωπον μοῦ ἐφάνη ὅτι εἰς τοὺς δακρυσμένους σου ὀφθαλμοὺς ἐκολύμβη ἡ μορφή της. "ὦ ! δός μοι τὴν ἐπιστολήν, ποῦ εἶνε ; (Ἀναζητεῖ τὴν ἐπιστολήν).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὴν ἴδω. Νὰ σκοτωθῶ καὶ νὰ μὴ τῆς φιλήσω τὸ χέρι. Δὲν θὰ μὲ τὸ ἀρνηθῇ. "Β-φυγε πρὸ τῆς ὥρας. Πρέπει νὰ τὴν ζητήσω. Κύριε, θέλω νὰ ἴδω τὴν γυναῖκά μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. "Ὅχι, ὄχι. Μετὰ μίαν τοιαύτην ἐπιστολήν δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς γυναῖκα. Μέχρις οὗ τελειώσῃ ἡ μονομαχία ἀνήκει εἰς ἐμέ. Στάσου εἰς τὴν θέσιν σου. "Α ! Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή ! (λαμβάνει τὴν ἐπιστολήν καὶ τὴν ἀναγινώσκει τροχάδην) Τί βλέπω ; Τί ἀναγινώσκω ; (ὀλίγον κατ' ὀλίγον ταρασσεται, ἡ φωνὴ του τρέμει, ψιθυρίζει καὶ εἰτα ἰσχυρῶς) Σοῦ στέλλω τὸ καπέλλο ! (πάλιν ψιθυρίζει, καὶ πάλιν ἀναφωνεῖ) Σοῦ ἀτέλλω καὶ τὸ φόρεμα (γεγωνυτᾷ τῇ φωνῇ) "Ἀλλ' εἶνε ἰδικόν μου αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἦνε ἰδικόν μου ! (γελά).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἰδικόν σου εἶναι ; "Ἀλλὰ διατί φέρει ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τὸ ὄνομά μου ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Εἶνε λοιπόν ἐδῶ καὶ τὰ πράγματά μου, καὶ πῆγα νὰ χάσω τὸν νοῦ μου ; Τετρακόσιαις δραχμαῖς μοῦ κόστιζαν. Κύτταξε καὶ νὰ μὴ διαβάσω ἀμέσως τὴν ἐπιγραφὴν ! "Ἀλλὰ διὰ νὰ γελάσῃς ἐκάματε αὐτὸ τὸ παιγνίδι ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μ' ἐμπαίζεις κύριε ; Τί λέγεις κύριε ! "Ἐλένη "Ἐλένη ! Κώστα, ποῦ εἶναι ἡ "Ἐλένη ; (εἰσέρχεται ἡ "Ἐλένη καὶ ὁ Κώστας).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸ γράμμα ἀνήκει εἰς τὸν κύριον "Ἐλένη μου.

ΕΛΕΝΗ. Πῶς ; Καὶ φέρει ξένην ἐπιγραφὴν ; Μήπως τὰ ἐσυμφωνήσατε ἀπὸ δειλιάν ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ναί, κυρία, εἶνε ἰδικόν μου τὸ γράμμα καὶ τὸ μπαούλο.

ΕΛΕΝΗ. Τί λέγεις, κύριε ;

ΚΩΣΤΑΣ. Μὰ ὁ καρὸςτέρης εἶπε πῶς εἶνε δικό μας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Καὶ νὰ μὴ διαβάσω τὴν ἐπιγραφὴν. Λοιπὸν δὲν τὰ ἔχασα ; Εἶνε ἐδῶ λοιπὸν τὰ πράγματά μου. Τί ἀνόητος ! Λαμβάνω εἰς τὸ δικαστήριον ἓνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν γυναῖκά μου εἰς τὸ ὅποιον μοῦ ἔλεγε διατί δὲν τῆς ἔστειλα τὰ φορέματά της, τὰ ὅποια μοῦ εἶχε στείλει πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, διὰ νὰ τὰ διορθώσω. "Εταράχθην. Δὲν εἶχα λάβει οὔτε τὸ γράμμα οὔτε τὰ φορέματα τρέχω ἀμέσως ἐδῶ τρέχω ἐκεῖ καὶ τέλος ἀργὰ ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔλθω ἐδῶ νὰ τὰ ζητήσω διότι βεβαίως, εἶπα, θὰ ἔγινε λάθος, ἐπειδὴ συμπίπτουν τὰ ὀνόματά μας.

ΕΛΕΝΗ. Πῶς ὀνομάζεσθε κύριε ; Δὲν εἰσθε ὁ κ. Παντουφλάς ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (κατ' ἰδίαν). Αὐτὴ ἡ μεπερδεψιά δὲν μοῦ ἀρέσει πάλιν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. "Ἡμουν ὁ κ. Παντουφλάς, ἀλλὰ πρὸ τινων ἡμερῶν δὲν εἶμαι πλέον.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ πῶς ὀνομάζεσαι, κύριε ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (γελῶν). "Εντρέπομαι καὶ νὰ τὸ εἰπῶ, ἀλλὰ θὰ τὸ εἰπῶ. "Ἀρ' ὅτου ἐνυμφεύθην, φίλοι μου, ἡ γυναῖκά μου δὲν μὲ ἄφησεν ἡσυχον καὶ πάντοτε μοῦ ἔλεγε : «τί ἀηδία, τί ἐπίθετον ἄσχημον, δὲν τὸ υποφέρω». Βιασθεὶς κ' ἐγὼ τῆς λέγω μίαν ἡμέραν : «δὲν υποφέρω πλέον νὰ μουρμουρίζῃς καθημέρα», καὶ τί μόνον μουρμούριζε ; πῆγε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τῇ λύπῃ της. Τότε κ' ἐγὼ διὰ Β. διατάγματος ἀλλάζω τὸ οἰκογενειακόν μου ἐπίθετον καὶ πρὸ 20 ἡμερῶν καλοῦμαι πλέον "Αντώνιος Κωνσταντινίδης δικηγόρος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κωνσταντινίδης ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. "Επειδὴ τὸν πατέρα μου τὸν ἔλεγον Κωνσταντῖνον.

ΕΛΕΝΗ. Κωνσταντινίδης ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ πῶς δὲν τὸ ἔμαθα ἐγὼ ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Πῶς ἤθελες νὰ τὸ μάθῃς σὺ, ἀφοῦ δὲν τὸ ἔμαθα ἀκόμα οὔτε ἐγὼ. "Όταν μοῦ ἔδωσεν ἡ κυρία τὸ γράμμα τῆς γυναῖκάς μου, εἶδα τὴν ὑπογραφὴν της, εἶδα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν Κωνσταντινίδης, ἀλλ' ἐξέχασα ὅτι ὀνομάζομαι καὶ ἐγὼ μὲ αὐτὸ τὸ ἐπίθετον καὶ ἐπίστευσα ἡμέσως ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἀπετείνετο πρὸς σέ. Τί πράγμα νὰ ἀλλάξῃ κανεὶς τὸ ὄνομά του ! "Ἡ γυναῖκά μου πάλιν εἶχε τὴν μανίαν νὰ μὲ γράφῃ ἀμέσως μὲ τὸ νέον μου ἐπίθετον, δὲν ἄφινε νὰ τὸ συνηθίσω πρῶτον ! Κύριε, σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν λυπηρὰν αὐτὴν ἱστορίαν. "Ἀλλὰ πταίει καὶ ἡ ζηλότυπος σύζυγός σου, ἥτις ἐξώγκωσε τὰ πράγματα. "Ἡμποροῦσε ποτε ἐρωμένη νὰ στέλλῃ μπαούλα φανερά φανερά εἰς νυμφευμένον ἐραστὴν της ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Αὐτὸ ἔλεγα κ' ἐγὼ τὴν ὥραν, ἀλλὰ δὲν μὲ ἤκούετε. "Επήρατε φωτιά καὶ οἱ δύο καὶ ποῦ νὰ μπορέσω ἐγὼ νὰ σβῶσω τὸσον θυμόν. "Εγὼ ἤμαι εὐχαριστημένος διότι ὅλα αὐτὰ προηγήθησαν τῆς μονομαχίας, ἀλλως ἀντὶ κωμωδίας θὰ εἴχομεν οἰκογενειακόν δράμα. "Ἐλένη μου, πῶς σοῦ φαίνονται ὅλα αὐτά ;

ΕΛΕΝΗ. "Αντώνιε ! (τὸν ἐναγκαλιζέται).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. "Ἀλλὰ τὰ πράγματά μου ποῦ εἶνε ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. "Εδῶ εἶνε ὅλα. Κώστα, ἔλα μέσᾳ. Σύναξε αὐτὰ τὰ πράγματα. Κατὰ λάθος ἀπεσφραγίσαμεν τὴν ἐπιστολήν σου, κατὰ λάθος ἀνοίξαμεν τὸ κιβώτιόν σου καὶ κατὰ λάθος ἐπῆραμεν τὰ πράγματά σου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. (Ἀναζητῶν τὰ πράγματά του). Μόνον ἐγὼ δὲν τὰ παίρνω κατὰ λάθος.

ΚΩΣΤΑΣ. Καὶ ἐμένα ὁ Καροτσέρης μοῦ εἶπε πῶς δὲν ἔκαμε λάθος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Καὶ ἂν ἐπετρέπετο νὰ γείνη νέος γάμος διὰ τὴν ἐκ νέου ἐνωσίν σας, τὸ λάθος θὰ ἦτο ὁ κουμπάρος σας, δηλαδὴ ἐγὼ.

ΚΩΣΤΑΣ. Τί θὰ ξαναπανδρευθῇτε, ἀφέντη ; Μπορεῖ νὰ κάνετε καὶ παιδιὰ 'ς τὸ δεύτερο γάμο. Καλὰ θὰ κάμετε.

ΕΛΕΝΗ. Σὲ συγχωρῶ, "Αντώνιε, καὶ συγχωρήσέ με.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ τοιαύτας ἐκφράσεις, διότι δὲν πρόκειται ν' ἀποθάνωμεν.

ΕΛΕΝΗ. Ναὶ θὰ ζήσωμεν καὶ θὰ ζήσωμεν τοῦ λοιποῦ ἐν ἁρμονίᾳ. "Εγὼ ἐκ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ συμβάντος τὸσον ἐταράχθην, ὥστε μετεβλήθῃ τελείως ὁ ὁργανισμός μου καὶ δὲν εἶμαι πλέον ζηλότυπος. Θὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ ἔχω ἄπειρον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀγάπην σου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Τί θὰ ἐπαθαίναμε ἂν δὲν ἐνθυμούμουν ὅτι εἶχα ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά μου. Θὰ εἴμεθα τώρα σκοτωμένοι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. "Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, νὰ πάρῃς

πάλιν τὸ παλαιὸν σου ἐπίθετον. Νὰ γείνης πάλιν Παντουφλάς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Ὡς τὸ πράξω καὶ χωρὶς γὰρ με παρκαλάεις, διότι δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ γείνωμαι πάλιν παίγνιον. Ἀλλὰ νομίζω φίλε μου, καὶ σὺ ἔχεις ἀλλάξει τὸ οἰκογενειακὸν σου ἐπίθετον. Κανὲν εἰς ἰδῆς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἦνε οἰκογενειακόν. Κάμε μου τὴν χάριν νὰ λάβῃς τὸ καθαυτὸ ἐπίθετόν σου, διότι θὰ σοῦ φέρῃ εἰς τὸ μέλλον πολλὰ σκάνδαλα τὸ ἰδῆς αὐτό.

ΕΛΕΝΗ. Τί, δὲν ὀνομάζεσαι Κωνσταντινίδης;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅχι βέβαια. Πρὸ ἐτῶν τὸ ἔχω ἀλλάξει, διότι μ' ἐπείραζαν εἰς τὸ γυμνάσιον οἱ συμμαθηταί μου· ἡ ἀγκασα τὸν πατέρα μου καὶ τὸ ἀλλάξε καὶ αὐτὸς διὰ β. διατάγματος.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ πῶς εἶναι λοιπὸν τὸ καθ' αὐτὸ ἐπίθετόν σου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐλένη μου... ἐντρέπομαι νὰ τὸ πῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Ἐμπρός, μὴ ντρέπεσαι. Θέλεις νὰ πάθῃς τίποτε ἱστορίας πάλιν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀλλὰ θὰ σοῦ φανῇ ἄνιστο, πολὺ ἄνιστο.

ΕΛΕΝΗ. Ἀντώνιέ μου, σὲ βεβαιῶ ὅτι ἔνεκα τοῦ σημερινοῦ συμβάντος θὰ σὲ παρώτρυνον νὰ εὔρῃς κανὲν ἄλλο ἐπίθετον, ἀλλ' ἀφοῦ μανθάνω τώρα ὅτι ἔχεις οἰκογενειακὸν παλαιόν, σὲ παρακαλῶ αὐτὸ νὰ πάρῃς πάλιν καὶ θὰ μοῦ ἀρέσει ὅ,τι καὶ ἂν εἴνε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὰ Ἐλένη μου, ντρέπομαι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Δὲν ντρέπεσαι νὰ ντρέπεσαι; Ἐμπρός. Πάρε τὸ σωστὸ ὄνομά σου διὰ νὰ γλυτωσώμεν ἀπὸ αὐτὰ τὰ σκανδαλώδη εἰς ἰδῆς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν ἀφοῦ με βεβαιώνει ἡ γυναῖκά μου ὅτι δὲν θὰ δυσανεστηθῇ, σὰς ἀναγγέλλω ὅτι ἀπὸ σήμερον θὰ ὀνομάζωμαι πάλιν Ἀντώνιος Κόλλημένος, δικηγόρος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Καὶ εἶνε ντροπὴ νᾶται Κόλλημένος; Τί νὰ πῶ ἐγὼ ὁ κακομοίρης ποῦ εἶμαι Παντουφλάς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐχῆς δίκαιον. Ἠθέλησα νὰ μεταβάλῃς τὸ ἐπίθετόν μου, ἀλλ' ὀλίγον ἔλειψε ἀπὸ Κόλλημένος νὰ γείνω χωρισμένος.

ΚΩΣΤΑΣ. (ὅστις, ἕως τώρα ἐτακτοῦρε τὰ πράγματα.) Τί διάβολο, ἰδῶ βλέπω ξαναφαπτίζονται. Ἀφέντη σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἄδειαν νὰ πάρῃς κ' ἐγὼ τὸ πατρικὸν σου ἐπίθετον· ξαναφαπτίστε κ' ἐμένα, γιατί κ' ἐγὼ τὸ ἔχω ἀλλάξει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ πῶς; Δὲν εἶνε πατρικόν σου τὸ Κώστας Καζάνας;

ΚΩΣΤΑΣ. Ναὶ αὐτὸ εἶνε, ἀλλὰ ἡ ὑπηρετρία ποῦ εἶχαμε πέρσι, ξέρεις τὰ σάξαμε, καὶ ἐπειδὴ δὲν τῆς ἄρεζε τὸ Καζάνας μοῦ εἶπε νὰ λέγωμαι Σταματιάδης, γιατί τὸν πατέρα μου τὸν λέγανε Σταμάτη, ἐγὼ τὴν ἄκουσα καὶ τὸ ἀλλάξα, ἀλλ' αὐτὴ μ' ἐγέλασε καὶ μ' ἄφησε μὲ χαλασμένο τὸ ὄνομα. Γιατί τὰ βιβλία τῆς δημοκρατίας μὲ γράφουν ἀκόμα Σταματιάδης, μὰ ἐγὼ δὲν τὸ καταδέχομαι καὶ θέλω νὰ ξεγραφῶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν, κ. Παντουφλά, ἰδοὺ ἡ σύζυγός μου πάλιν. (Πίπτει εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Πηγαίνω κ' ἐγὼ εἰς Σπέτσας νὰ κάμω πρῶδιον, κ. Κόλλημένε.

ΚΩΣΤΑΣ. Καὶ ἔχε πάντοτε στὸ νοῦ σου τὸν κανόνα «τὰ εἰς ἰδῆς καὶ ἄδης κατεργαρέων ὀνόματα.»

ΤΕΛΟΣ.

Σφίγξ.

ΘΑΛΛΑΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἑπαινος τῶν Λουτρῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄνομα τῶν. Ὅπως συμπεριλαμβάνεις ὅλα τὰ θέλητρα τελείως καλονῆς, ὅταν... τὴν ὀνομάσῃς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

οὐδεμίαν ἀφορμὴν παρέχει εἰς παράπονον.

Δωμάτια καθαρά, Σινδόνια καθαρά, γλυκὸ

ΤΕΡΨΑΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ εἰς τὸ μόνον καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν ἀξιζόν ὡς χελιδὼν νὰ στήνῃ τὴν φωλεάν του ἐντὸς τῶν οἰκιῶν σας περιοδικόν

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἡ πνευματικὴ αὕτη τροφὴ τῶν μικρῶν σας οὔτε παχεῖς μισθοὺς ἀπαιτεῖ, οὔτε ἀπληστίαν ἐδεσμάτων, αὐτὴ γούμαρα καὶ ἰδιοτροπίας ἔχει.

Εἶνε ἡμεροσ, διάσκεδάστικη, ὅλο γελά, ὅλο συμβουλεύει, ὅλο διδάσκει καὶ τέρπει καὶ ἠθικοποιεῖ τὰ μικρὰ σας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Εἶναι τέλειον εἰς τὸ εἶδος, του περιδικόν, περιέχον τὴν φιλοσοφίαν του, τὴν ποιήσιν του, τὸ δράμα του, τὴν ἱστορίαν του, τὴν σάτυράν του, τὰς ὡραίας τεχνὰς του, τὴν πολιτικὴν του.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΙΔΑΣ.

!! ΜΥΘΩΛΟΓΟΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ !!

Ἡ ἐτησίᾳ του συνδρομὴ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα μόνον **2 φράγκα**, ἐν δὲ τῷ ἐξωτερικῷ μόνον **3 φράγκα**.

Κυκλοφορεῖ εἰς 4,000!!

Τόση εἶναι ἡ δημοτικότης του.

Περιέχει πάντοτε τέσσαρες εἰκόνας καὶ τυποῦται εἰς τὸ καλλίτερον τυπογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Ὁμοιάζει μικρὸν παιδίον ἐνδεδυμένον εἰς τῆς Λιζιέ.

ΑΠΕΥΘΥΝΘΗΤΕ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

ἀρ. 72. Ὁδὸς Ἑρμοῦ, πρὸ τῆς Καπνικαρέας ἀρ. 72,